

ХРОНІКА ПОДІЙ

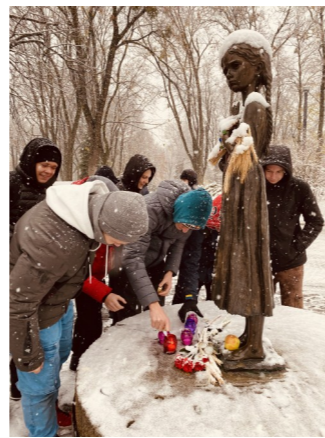

Напередодні Дня вшанування пам'яті жертв Голодоморів здобувачі освіти коледжу КПК «Синергія» разом із викладачкою Наталією Квашою та майстром виробничого навчання Сергієм Кушнерьовим відвідали Національний музей Голодомору-геноциду.

Ця екскурсія стала глибоким уроком історії та людяності, адже музей відкриває перед відвідувачами трагічні сторінки минулого, які не повинні повторитися. Експозиція музею розповідає про одну з найжахливіших трагедій в історії українського народу, нагадуючи про стійкість, силу духу та незламність нації навіть у найважчі часи.

Здобувачі освіти не лише дізналися більше про події 1932–1933 років, але й відчували глибину трагедії через особисті історії, представлені у виставках музею. Живий діалог із гідом допоміг краще зрозуміти масштаб злочину та важливість збереження пам'яті про ті події.

Такі заходи є надзвичайно важливими для формування свідомості, небайдужої молоді, яка цінує свою історію і пам'ятає про жертви, принесені заради майбутнього.

СУЧАСНЕ БУТТЯ В ПОЕЗІЇ

ОЛЕСЬ СТЕПАНЕНКО

Народився 9 листопада 1984 року на Харківщині. У дитинстві потрапив до дитячого будинку, але щасливо був усиновлений разом з братиком. Виріс у маленькому містечку Дергачі, де почав писати вірші, зокрема українською мовою — не про юнацьке кохання, а про свою Батьківщину, що зростала разом з ним.

Після закінчення школи вступив до Харківського національного університету на факультет журналістики, при цьому здобував гроші на навчання тяжкою працею на цегельному заводі.

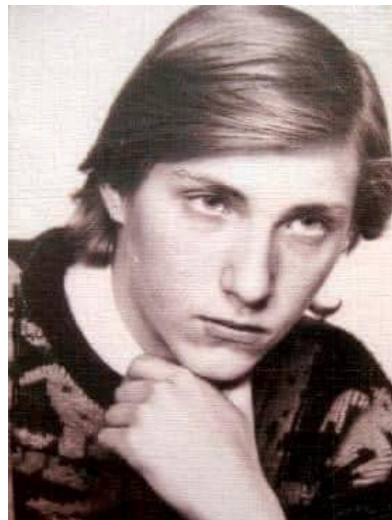
Його вірш "Дві мови", написаний у тринадцять років, дивує глибиною і зрілістю як для підлітка. 24 серпня 1997 року він привітав свою Батьківщину з її народинами, залишивши по собі цей емоційний та змістовний твір.

Трагічно Олесь загинув 29 грудня 2004 року під колесами потяга. Його "Останній вірш" став дійсно останнім.

Залишилися тільки дві збірки віршів та чорно-біле фото молодого поета. Він жив і творив любов'ю до України, а його творчість є неоціненною частиною нашої культури.

Прочитавши його вірші, ми зберігаємо пам'ять про нього у своїх серцях.

ДВІ МОВИ

Я телеканали
По черзі вмикаю.
Мови, що лунають
З сумом зіставляю.

Українська мова
Українців любить.
Російську постійно
Від усіх нас нудить.

Українська мова
Державу буде.
Російська затято
Зроблене руйнує.

Українська мова
Кличе до роботи.
Заклика російська
На страйк із суботи.

Українська мова
Потерпіти годна,
Верещить російська,
Що весь час голодна.

Українська предків
Славних поминає.
Російська їх пам'ять
Брудом обливає.

Українська мова
Чеснотами сяє.
Російська бридоті
І брехні навчає.

Українська прагне
Нам майбутнє дати.
Обіця російська
Нас перестріляти.

Справжні українці
Люблять мову рідну.
Перевертні й зайди?
Ті — окупаційну.

24 серпня 1997 р.

ВІДБУДУЄМО КРАЇНУ РАЗОМ

газета Київського професійного коледжу «Синергія»

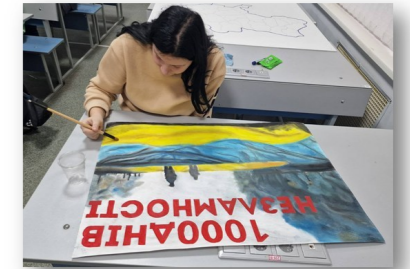
№41
листопада
2024

видається з вересня 2019 р.

19 листопада 1000 днів незламності

- 1000 днів незламного духу
- 1000 днів єдності та сили нашого народу.
- 1000 днів боротьби за свободу та гідність.
- 1000 днів, які назавжди змінили нас і наше життя.
- 1000 днів, що згуртували нас навколо спільної мети.
- 1000 днів пам'яті про кожного героя, який віддав усе за майбутнє України.
- 1000 днів болю, надії та віри в краще завтра.
- 1000 днів, які стали випробуванням нашої міцності й стійкості.
- 1000 днів, які ми ніколи не забудемо, як і тих, хто захищає нашу землю.
- 1000 днів вдячності нашим захисникам, які щодня ризикують життям заради нас.
- 1000 днів випробувань, які зробили нас сильнішими.
- 1000 днів мужності, відваги та незламності.
- 1000 днів, що наближають нас до мирного неба над Україною.
- 1000 днів віри у перемогу, яку ми здобудемо разом.

Ці дні – не просто цифри. Це величезний шлях, який українці пройшли, зібравши всю свою силу, витривалість і віру в майбутнє. Кожен із цих днів сповнений болем і надією, втратами й перемогами, трагедіями й героїчними подвигами. Це час, коли кожен українець став частиною великої боротьби за свободу і незалежність. Ці дні стали символом незламного духу, єдності та непохитної віри в перемогу. Кожен момент – це нова сторінка історії, написана самопожертвою, героїзмом, силою волі і любов'ю до Батьківщини. Наші захисники, на передовій і в тилу, кожен день виявляють справжню відвагу, а ми – вдячні за їхню боротьбу і несемо пам'ять про тих, хто віддав своє життя, борючись за наше майбутнє.

Ці 1000 днів також вчать нас бути сильними, підтримувати одне одного та працювати разом заради перемоги. Нам доводиться долати труднощі, але ми не можемо зупинитися. Кожен наш крок – це наближення до перемоги, а кожна маленька перемога наближає нас до великої мети.

Ми вдячні кожному захиснику і кожному волонтеру, який продовжує боротьбу за наше світле майбутнє. Ми віримо в перемогу, тому що разом ми подолаємо все. Віримо в Україну і в її народ, який має незламну силу та непереможний дух.

Продовжуймо підтримувати наших воїнів, допомагати одне одному, працювати на благо нашої держави і тримати віру в нашу спільну перемогу! Ми сильні, ми єдині, ми незламні!

ХРОНІКА ПОДІЙ

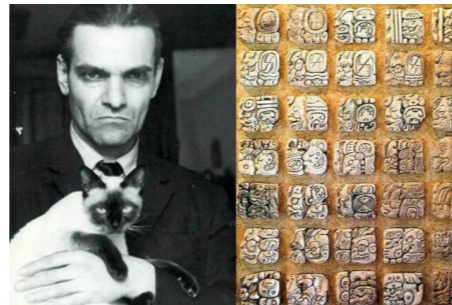
Те, що створено, може бути розгадано"

На фото - два пам'ятники у Мексиці харків'янину Юрію Кнорозову (1922 - 1999) - засновнику радянської маяністики, який розшифрував писемність майя. Перший мексиканський пам'ятник нашому земляку постав у Канкуні в 2012 році (перше фото), а через шість років, у 2018 р., - в іншому мексиканському місті Меріда (друге фото).

22 листопада виповнюється 102 роки від народження видатного вченого, уродженця селища Південне (зараз місто Південне) під Харковом. Юрію Кнорозову вдалося розшифрувати писемність майя - те, що здавалося неможливим найкращим дослідникам світу. У своїй кандидатській дисертації харків'янин обгрунтував своє відкриття, що стало ключем до розуміння їхнього письма - символи, які збереглися, і які безуспішно намагалися зрозуміти його попередники, - не літери і не окремі слова, а склади. Цікаво, що виступ вченого на захисті спричинив такий фурор, що йому одразу вирішили присудити ступінь доктора наук. Він нагороджений Орденом Ацтекського орла (Мексика) та Великою золотою медаллю (Гватемала).

25 листопада 2022 р. на вшанування 100-річчя від народження Юрія Кнорозова з ініціативи наших магістрів-американців та підтримки кафедри відбулася спеціальна конференція, присвячена його пам'яті "Україна - Латинська Америка: 30 років співпраці". А через рік, у листопаді 2023 р. відбулася II конференція, присвячена пам'яті Ю.Кнорозова. Цього року планується проведення третьої такої конференції, тож можна вже говорити про певну традицію вшанування пам'яті видатного науковця в КНУ імені Тараса Шевченка.

ХРОНІКА ПОДІЙ

Мирослава завершила "Кольорову колекцію" книг Агати Крісті

Здобувачка освіти нашого коледжу Мирослава Беззубова поділилася з нами радісною подією — завершенням своєї "Кольорової колекції" романів Агати Крісті. Ця серія включає 27 творів легендарної авторки. Її шлях до повної колекції розпочався в лютому 2024 року, коли вона отримала в подарунок "Вбивство у "Східному експресі". Завершенням стало "Немезида", яка побачила світ українською мовою 1 листопада 2024 року. Цей рік став для Мирослави знаковим, адже здійснилася одна з її давніх мрій. Вона вже написала свою першу детективну історію та планує розпочати новий книжковий проект у наступному році. "Найкраще, що можна колекціонувати — це книжки, адже вони зберігають цілі світи, історії та мрії, які оживають щоразу, коли відкриваєш їхні сторінки," — говорить Мирослава.

Книжки стали скарбом на її полицях, додаючи кольору не лише інтер'єру, а й життю.

ХРОНІКА ПОДІЙ

Катерина Білокур, видатна українська художниця, народилася 25 листопада 1900 року в селі Богданівка на Полтавщині. Її життєвий шлях був сповнений випробувань, які загартували її талант. У 34 роки Катерина пережила важку кризу. Сварки в сім'ї, тиск батьків, неможливість займатися улюбленим малюванням штовхнули її до відчайдушного кроку — вона пішла до річки звести рахунки з життям. Її врятувала мати, яка вчасно побачила доньку. Після цього батько змірився і дозволив їй малювати, але за умови виконання хатніх обов'язків. Катерина творила натхненно і щиро, без художньої освіти, але з глибоким відчуттям краси. Її роботи вражали щирістю та насиченістю. У 1940-х роках, почувши по радіо пісню Оксани Петрусенко, художниця створила серію малюнків із зображенням калини та надіслала їх співаці.

Цей жест став доленосним: Петрусенко була настільки вражена, що звернулася до Центру народної творчості, і Катерину знайшли. Її роботи підкорили багатьох, а Пабло Пікассо сказав: «Якби ми мали художницю такого рівня, то змусили б заговорити про неї цілий світ!» Сьогодні ми згадуємо Катерину Білокур — геніальну художницю, яка всупереч усьому залишила у спадок унікальне мистецтво, сповнене любові до рідної землі та її краси.

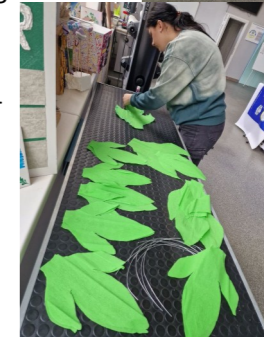
ХРОНІКА ДНЯ

Здобувачі освіти 36 групи, які навчаються за професією "Оформлювач вітрин, приміщень та будівель", продемонстрували свою творчість та майстерність, створивши справжній шедевр для декорування актового зали. Вони виготовили величезні, розкішні **ростові квіти**, які стали центральним елементом оформлення простору.

Ці квіти, виконані з високою увагою до деталей, вражають не лише своїми розмірами, а й майстерністю виготовлення. Техніка їхнього виготовлення та підбір кольорів створюють атмосферу тепла, затишку та святковості, перетворюючи актову залу на справжній оазис краси.

Цей проект не тільки показує високий рівень підготовки здобувачів освіти, а й є чудовим прикладом того, як творчість та професіоналізм можуть змінювати навколишнє середовище, додаючи йому індивідуальності та яскравих фарб.

ХРОНІКА ДНЯ

5 ЦІКАВИХ ФАКТІВ ПРО ОСТАПА ВИШНЮ

13 листопада 1889 року народився видатний український письменник-гуморист Остап Вишня. Його життя було сповнене яскравих подій, випробувань і невичерпного оптимізму.

Ось кілька цікавих фактів про цю унікальну особистість:

- Справжнє ім'я.** Остапа Вишню звали Павло Губенко. Він народився на хуторі біля села Грунь, Зіньківського повіту Полтавської губернії, у багатодітній родині (17 дітей). Попри труднощі, всі діти отримали гідну освіту.
- Талант від матері.** Гумористичний дар Остап успадкував від матері Параски, яка була дотепною, любила співати й часто жартувала.
- Псевдонім.** Письменник обрав ім'я "Остап Вишня" через любов до вишень.
- Сміх і випробування.** Вишня вірив, що сміх лікує. Однак його життя було нелегким: розстріл брата-письменника Василя Чечвянського, арешт іншого брата та 10 років ув'язнення у ГУЛАГу через сфабриковані звинувачення. Навіть у таких умовах він зберігав гумор, запам'ятавшись жартом слідчому: "Чому б вам не звинуватити мене у зґвалтуванні Клари Цеткін?"
- Диво порятунку.** Остап Вишня дивом уникнув розстрілу. Через затримку виконання наказу, викликану негодою, а згодом і зміну керівника табору, документи про його страту зникли.

Остап Вишня прожив 66 років, але залишив безцінний спадок, його гумористичні твори й досі змушують читачів сміятися крізь сльози та захоплюватися силою людського духу.

ПРОФЕСІЇ, ЯКІ ЗНИКЛИ НАЗАВЖДИ

Людина-радар

До винаходу сучасних радарів функції виявлення літальних апаратів виконували люди, яких називали "живими радарами". Вони використовували акустичні дзеркала та спеціальні пристрої для підслуховування, щоб уловлювати звук двигунів літаків, що наближаються.

У першій половині ХХ століття ця професія була дуже затребуваною, особливо під час військових конфліктів, коли раннє попередження про наближення ворожих літаків було критично важливим. Однак професія мала свої обмеження. Акустичні пристрої не могли розрізнити військові й цивільні літаки. Їхня ефективність знижувалася через погодні умови та шумові перешкоди.

Сьогодні ця професія є частиною історії, а акустичні дзеркала нагадують про винахідливість людей, які створювали основи для сучасних технологій. Це приклад того, як людська кмітливість долала обмеження технічного прогресу свого часу.

